

talelser som hverken rettede til mig, som ikke er fungerende Kultusminister, eller til den nuværende Kultusminister, han brugte nemlig Udtrykket „den kommende Kultusminister“, og saa maa jeg jo lade Sagen gaa videre. (*Berntsen*: Det maa have været en Fortalelse.) Det var i hvert Fald Udtrykket, jeg noterede mig det. — Et andet Punkt af, hvad det ærede Medlem udtalte, finder jeg imidlertid nogen Anledning til at nedlægge en Forvaring imod, for saa vidt som han udtalte, at Finansudvalget i Brejningsagen var taget ved Næsen. Dette forudsætter jo nemlig, at der var nogen, der har taget det ved Næsen, og det forudsætter, at der har været Svig fra den paagældende Side. Men det tror jeg i alt Fald vil fremgaa af de Forhandlinger, som ville fremkomme om denne Sag, at nogen Svig fra nogen Side foreligger der ikke, og hvis nogen er tagen ved Næsen, da er det ikke alene Finansudvalget, men ogsaa Ministeriet, fremdeles Direktionen for den paagældende Anstalt, og endvidere Byggherren der, Professor Keller, alle disse ere tagne ved Næsen af en Forhaabning om, at kunne gennemføre en Opgave, som senere har vist sig at være uløselig, den nemlig, at tilvejebringe en til Nutidens Fordringer svarende Anstalt saaledes, at Alumnepladserne ikke skulde koste mere end 2,000 Kr. Det er den Forhaabning, man befandt sig i, da Loven blev given, og denne Forhaabning er bleven skuffet, her er man altsaa tagen ved Næsen af sin Forhaabning, og det er jo noget andet. — Lige over for et æret Medlem, jeg tror, det var det ærede Medlem for Odense Amts 8de Valgkreds (Holm), vil jeg bemærke, at jeg, idet jeg i faa Ord berørte Spørgsmaalet om Understøttelsen til de lærde Skoler, der ikke egentlig forelaa, ikke tog til Orde mod den Plan, han fremsatte, nemlig at nedlægge nogle Klasser af de lærde Skoler for at hjælpe de private Skoler, jeg kom med Villie ikke ind paa dette Punkt, men jeg vil sige, at denne Plan har overhovedet aldeles ikke min Sympati, thi det forekommer mig, at det baade er i høj Grad unaturligt og i høj Grad med Uret, om man for at hjælpe de private Skoler vilde slagte nogle Klasser af den her uskyldige Part, Statsskolen. — Med Hensyn til Bevillingen

til Bearbejdelse af det ved Pamirekspeditionen indvundne Materiale skal jeg bemærke, at jeg ikke er sprogkyndig og ikke kan give eller har kunnet skaffe mig Materiale til at give nogen som helst Oplysning om det, der er udtalt i Bemærkningerne til Finanslovforslaget om de gamle persiske Sprog. Men det er jo dog, antager jeg i det mindste, heller aldeles ikke det, der kan være lagt Vægt paa ved denne Sag, men det er selvfølgelig det, at naar en Ekspedition har været Alvor, og der er indsamlet, som det hedder, „et betydeligt geografisk, meteorologisk, etnografisk og arkæologisk Materiale“, og naar dette er sket ved Statens Støtte, vilde det være det mest forunderlige af alt, om man vilde have ladet indsamle et saa betydeligt Materiale, hvis Værd er konstateret ved Udtalelser fra Videnskabsmænd — ganske bortset fra dette Punkt om de persiske Sprog — og saa vilde lade det ligge unyttet hen. Bevillingen er altsaa opført, fordi man ikke kunde tænke sig, at Rigsdagen, som har støttet Ekspeditionen, skulde ville stoppe op og sige: Hele det Materiale, som nu er fremkommet, skal overhovedet ikke bearbejdes. Med Hensyn til Udgivelsen tvivler jeg ikke om, at Carlsbergfondet, hvis det bekræfter sig, hvad der jo er et Fremtidsspørgsmaal, at Materialet har betydelig videnskabeligt Værd, efter sit Tilsgn sandsynligvis — videre kan man ikke gaa ved en Eventualitet — vil bekoste Udgivelsen.

Saa har jeg endnu blot en enkelt Bemærkning at gøre til den ærede Ordfører, der forekom mig noget at misfortolke eller misforstaa de Ytringer, jeg i Gaar udtalte med Hensyn til den ledige Professorplads. Jeg vil gøre to Bemærkninger. Den ene er den, at den Regel, at der er et saakaldt Naadensaar med Hensyn til Husleje-hjælp, beror paa en Afgørelse af 1847, som gaar ud paa, at den nydende har Huslejeportionen indtil den 2den Flyttedag efter hans Afgang eller Død. Der er i og for sig heller ikke noget underligt heri for den, der kender noget til Naadensaar, som vi jo ogsaa finde i andre Forhold, thi det vedkommende oppebærer efter sin Afgang, er jo kun en Tilbagebetaling af det, som han har maattet betale til sin Forgænger,